Az emlék előtt összegyült társasághoz a leghivatottabb, a ki maga talán legjobban fogadta meg Wagner Károly egykori szavait és legbuzgóbb munkása még ma is szakirodalmunknak, Fekete Lajos a következő beszédet intézte:

"Szeretett szaktársak!

Mélyen tisztelt gyülekezet!

Ime feljöttünk eme csucsra, a Wagner Károly csucsára, hogy szivünk legnemesebb érzelmeivel áldozzunk amaz ember emlékének, a ki élete legszebb éveit, egész valóját, egész tetterejét és munkaképességét a magyar erdészetnek és irodalmának megalapitására és kifejlesztésére szentelte. És tette ezt teljes önzetlenséggel, az anyagi haszon reményének teljes kizárásával, tisztán nemzetének és szakjának kiolthatatlan szeretete által indittatva, vezettetve és gyámolitva.

Szép és igaz történet füződik e helyhez, a mely Vadas Jenő kollegának az erdőakadémia történetét tárgyaló müvében le van irva. Minthogy a nevezett munka szerint Wagner Károly az erdészeti tanszékhez adjunktus gyanánt 1859. tavaszán neveztetett ki, ugyanez év április végén, vagy május hónapja elején kellett történnie annak az akkor igénytelen, de az idők által nevezetessé érlelődött kis esetnek, melyet elbeszélendő vagyok.

Az erdőrendezési gyakorlatok tartásával ő volt megbizva és mint hőn érző magyar embernek, jól esett, ha magyar tanitványaival édes anyanyelvén társaloghat, s azokat a gyakorlatokon idegen elemek nélkül látja maga körül csoportosulva. Az erdőrendezés hallgatóit tehát ugy osztotta csoportokba, hogy az egyikben mind magyarok voltunk. Szép tavaszi délután volt. A még egészen ki nem lombosodott fák között elég élénken szürődtek át a nap sugarai. Az osztagolás gyakorlati bemutatása végett bejárván az erdőt, mikor e csucs felé közeledtünk, szóba hozta szeretett tanárunk azt a szomoru tényt, hogy nincs magyar erdészet, nincs magyar erdészeti irodalom. Mindenikünk kérdezte magában, hogy megéri-e azt az időt, mikor annak legalább erőteljes csirái megindulnak. A fiatal lélekben azonban leghamarább megcsillan a remény sugara.

Midőn e pontra érkeztünk, szeretett tanitónk figyelmeztetett arra, hogy ez a szikla a kisiblyei erdő legmagasabb pontján áll.

Az egyik, akkor még fürge tanitvány azonnal felkuszott és felállván annak csucsára, lelkesedéssel kiáltotta, hogy itt fognak emléket emelni egykor a magyar erdészeti irodalom eszméje megpenditésének.

Azóta éppen 41 év telt el! És mily változás! Van magyar erdészetünk, van magyar szakirodalmunk! És hála Istennek, a fejlődés utján hatalmasan haladunk! Az eszme, mely akkor csak szerényen, titokban csillant fel bennünk, oly szép valósággá vált, a milyet akkor még álmodni se mertünk!

Uraim! Kedves szaktársak!

Azon 1859-ik évi szerény történetként, melyet most elmondtam önöknek, ezen most az 1900. évben lefolyó kis ünnepséggel a tények hosszu lánczolata köti össze, melyen ha végigtekintünk, lehetetlen fel nem ismernünk abban a magyar nemzet és magyar erdészet ügyét felkaroló gondviselés vezető és gyámolító kezét.

Vezetni és gyámolitni fogja ez a magyar erdészetet továbbra s, sugallani és erősitni fogja annak harczosait, munkásait ezután is mindig, a mig önzetlenül és igaz szeretettel szolgálandják annak ügyét és ne felejtsük el kedves szaktársak, hogy teljes egyetértés köztünk csak akkor lesz, és közös munkálkodásunk sikert csak úgy aratható, ha nem tulajdonitjuk saját személyiségünknek a szépet és nagyot, a mit csak isten sugallata és segedelme által voltunk képesek elérni.

Boldog az, a ki ennek a sugallatnak enged, ellenben jaj annak, a tisztán önzésből és dicsvágyból segit elő valamely, még oly népszerü ügyet is.

Kövessük e tekintetben az önzetlen és tiszta jellemü, szerény Wagner Károlyt. Az ő szelleme, az önzetlen hazafiság és szakszeretet szelleme honoljon örökké a magyar erdészek közt és az ő keblükben.

Diszitsük tehát e csucsot az ő nevét megörökitő emléktáblával és adjunk kifejezést azon forró óhajtásunknak, hogy Wagner Károly emléke és szelleme a magyar erdészek lelkében örökké éljen!"

Megilletődve hallgattuk e szavakat és hatásuk alatt tértünk vissza a verőfényes magaslatról a már árnyas völgybe ...

Julius hó 2.-án kora reggel, részben kocsin, részben gyalog indultunk Vöröskutra s ott egyesülve megtekintettük elsősorban a Paradicsomhegyen lévő fiatalosokat. Erdei-, lucz és vörösfenyőből állanak. Az erdeifenyő helyét később teljes joggal a jegenyefenyő foglalhatja el. Ez az átalakitás hallomás szerint abban az időben fog megtörténni, a mikor az erdeifenyő már használható anyagot nyujt. Utunk, mely helyenként igen szép kilátást nyujtott a városra, a Szitnyára és a távoli hegyekre, Krausz Géza városi erdőmester nagy buzgalmáról tanuskodó erdősitéseken vezetett a Tanád nevü hegygerinczre, a melynek nyugati oldalán, Selmeczbánya szép jegenyefenyveseiben meredek ösvényeken ereszkedtünk le a páratlan szépségü felsőhodrusi-tóhoz, a hol a jegenyefenyvek árnyában voltunk a közgyülést befejezendők. Bányászzenekar és teritett asztal fogadott itt is és a bányászkollegák is nagy számmal jelentek meg.

A hátralevő tárgyalások gyors befejezése után, a melyek közben a csehországi erdészeti egyesület képviselője, Liebus János erdőmester vett alkalmat arra, hogy kedves meglepetésként magyar szónoklatával, mint volt somogymegyei szaktársunk leplezze le magát, az asztalok köré gyültünk, a hol Hodrusbánya szép hölgyei gondoskodtak arról, hogy a reggeli gyaloglás fáradalmait csakhamar elfeledjük.

Elnökünk ő excellentiája, a ki hálára kötelező kitartással és az erdészet iránti nagy érdeklődéssel vett részt a közgyülés és a vele kapcsolatos ünnepélyek és kirándulások minden egyes mozzanatában, a társaság egy részével Berks lovag meghivására a sandriki ezüstgyár és a bányamüvek megtekintésére délben Hodrusbányára kocsizott, a társaság többi része pedig már a hodrusi-tótól indult szerte hazafelé, ki Selmeczbánya felé, ki Zsarnóczának, magával vive a lefolyt ünnepségek szép emlékét.

Nem fejezhetjük be e sorokat a nélkül, hogy Selmeczbánya városának, mely két egyesület egyidejüleg való meghivásával igen terhes feladatot vállalt magára, s nevezetesen a város érdemes polgármesterének Szitnyai József kir. tanácsos urnak és a rendező bizottság minden egyes tagjának, különösen azonban Sztancsay Miklós városi főjegyző és Pauer János akad. titkár uraknak az ünnepélyek sikere érdekében kifejtett fáradságos müködésükért őszinte köszönetünket e helyen is ki ne fejeznők, valamint nem mulaszthatjuk el, hogy Csiby Lőrincz és Bencze Gergely akad. tanár uraknak, a kik a közgyülés előkészitése körül, mint az Országos Erdészeti Egyesület ügyvezetői buzgólkodtak, sikeres fáradságukért szintén köszönetet ne nyilvánitsunk.

(B.)

Tetten ért fatolvajok

A határban közlekedő gyanús autót vettek üldözőbe a Ráckevei Erdészet munkatársai. A menekülők néhány kilométer múlva kiszállva autójukból, gyalog menekültek el. A kiérkező rendőrség a gépjárművet és a benne lévő közel egy tonna faanyagot lefoglalta.

A Pilisi Parkerdő Zrt. területéről évente 1000-1500 m^3 fát lopnak el részben saját fűtési, részben továbbértékesítési céllal. A fatolvajok nemcsak évi 20-25 millió forintnyi közvetlen anyagi kárt, hanem felbecsülhetetlen értékű természeti kárt is okoznak a még nem vágásérett vagy éppen védett állományok megtizedelésével. Az egyre durvább módszereket alkalmazó fatolvajok ellen – emlékezetes, hogy tavaly ősszel fatolvajok rálőttek az erdészet egyik munkatársára – a társaság a rendőrség segítségével tud egyre hatékonyabban fellépni.

Lomniczi Gergely

Új belépők

Soproni Helyi Csoport: *Molnár Miklós* erdőmérnök; **Győr Erdőgazdaság Helyi Csoport:** *Bóka Tamás* erdésztechnikus, *Zsolnai Mónika* egyéb felsőfok, *Donner Gergő* erdésztechnikus, *Szabó László* erdésztechnikus, *Sipőcz Ádám* erdésztechnikus; **Kecskeméti Helyi Csoport:** *Kormos Róbert* erdésztechnikus; **Bp. ÁESz Helyi Csoport:** *Karl Attila* erdésztechnikus

A szerkesztőség sajnálattal közli, hogy Grátzer Miklós Elődeink nyomában című visszaemlékezésének befejező része anyagtorlódás miatt a májusi számban fog megjelenni.